

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Előfizetési ár:

Egész évre 8 korona, félévre 4 korona,
negyedévre 2 korona, egyes szám ára
30 fillér.

Nyilttér sora 40 fillér.

Hirdetési nagyság szerint.

Szépirodalmi, társadalmi, és köz-
gazdasági hetilap.

Megjelenik minden vasárnap.

A lap szellemi részét illető közlemények
a szerkesztőséghez intézendők.Előfizetési pénzek és reklamációk,
Feigl Gyula

kiadó címére küldendők.

XXII. évfolyam.

Felelős szerkesztő:
WITTINGER ERNŐ.

50. szám.

Reflexiók dr. Ernuszt Géza párbajügyéhez.

Még szinte hallom, miként hullanak tompán a hantok dr. Ernuszt Géza koporsójára, szinte ujjal tudnék rámutatni azokra, kik ezen ügyben bizonyos fokú cinizmussal egyszerűen akként vélekednek: „ismét egy emberrel több, a ki párvialdában elesett“.

De nekünk alaposabban kell a dolgok mélyére tekintenünk.

Dr. Ernuszt Géza nem egy magánügyén golyójának esett áldozatul, hanem áldozata egy rendszernek, egy erkölcsileg és jellem tekintetében teljesen elzüllött rendszer insultusának a mely rendszernek teljesen mind egy, vajjon dr. Ernuszt Gézának hívják-e az áldozatot, ezeknek szemeiben ma X. ügyvéd, holnap Y. ügyvéd lesz áldozat gyanánt kiszemelve, a fősúly náluk az eredményben rejlik.

Hogy mennyire terjedt már ezen felfogás, azt bizonyítja, hogy a dr. Ernuszt — Stieder-féle ügyből kifolyólag még a „Pesti Hirlap“ is Szombathely város egész közönségének osztatlan szimpátiájáról biztosítja Stieder Györgyöt, „mert annak golyója csak egy ügyvédet talált szíven, s mert ügyvédet megölni még dicsőítésre érdemes dolog is lehet, az ügyvédnek soha nincs és nem lehet igaza, s a Nemesis ujja az, hogy az ügyvéd kiterítve fekszik a ravatalon“ kár volt a „Pesti Hirlap“-nak fel nem magasztalni a Nyuli-féle esetet is ezen alkalommal, a melyben az esküdtszék ugyan csak azon indokból hozta meg felmentő ítéletét,

hogy hiszen csak ügyvéd volt, akit az ügyfél golyója orvul lőterített, ügyvédért pedig nem kár!

De ez csak az éremnek egyik oldala, nézzük meg azonban a másik oldalt is.

Azt mondják, — és pedig a már részben jóhiszeműek — „micsoda ostobaság volt dr. Ernusztól Stieder Györggyel megverekedni, a Stieder insultusa nem kényszerítheti ilyesmire az embert, hanem Stiedert egyszerűen fel kellett volna jelenteni a bíróságnál, az majd méltó elbánásban részesítette volna őtet.“

Ad vocem bíróság! Határozottan kell állítanunk, hogy a bíróságok által követett enyhe gyakorlat egyenesen készíti sőt kényszeríti a megsértett egyént, hogy a bíróság mellőzésével másként keressen elégtételt magának, s a rajta esett insultust vérrel mossa le.

Mert a bíróság, a helyett, hogy a becsületében vérig sértett egyént, mondjuk egy ügyvédet, a ki köztisztviselőben és közbecsülésben áll egy egész vármegye lakossága előtt, a ki szeplőtlen jellemével s intakt karakterével egész fejjel magaslik ki embertársai közül — oly esetben, midőn egy kartársai által a legorcátlanabb módon a legpimaszabb eszközökkel inzultáltak, — nem vesz oltalmába, a bíróság előtt ezen ügyvéd jellege, tisztessége annyira blaktri, hogy azt a becsületrabló egyént, a ki ezen ügyvédet, oly szemérmetlenül merie sértegetni és szellemében megbántani, csak 20 korona pénzbüntetéssel sújtja akkor, mikor a sértés elkövetője ugyancsak egy züllésben levő egyén, a ki

tettét számítással, cselekménye sértő és aljas voltának teljes tudatában követte el.

Hiszzen ilyen büntetés a sértettre nézve legalább is, de bátran ki merem mondani, sokkal inkább megalázó, mint maga az elkövetett becsület-sértés.

Hiszzen ha két falusi parasztasszony kölcsönösen nyelvel, szoktak 20 koronás büntetéseket kiszabni.

Hát azért sújtja a törvény 1000 koronáig terjedhető pénzbüntetéssel a becsületsértőt, hogy a gyakorlati életben 10 vagy 20 koronával büntessük az állatias tetteket?

Ilyen egyénnel szemben lehetne sőt kellene 600—700 korona büntetéseket kiszabni, s akkor elérnők a büntetés jogi célját is, hogy t. i. érzékeny legyen, behajthatatlanság esetén pedig 60—70 napi fogházra átváltoztatva a becsületrablók — kik többnyire vagyoniilag is teljesen elzüllöttek — előre is jól megfontolnák, hogy valakit becsületében megtámadjanak, s abban tetszésük szerint gázoljanak.

A magyar büntető törvénykönyv nemesak 91. és 92. §-ban van kodifikálva, hanem van 90. §-unk is, s bizony-bizony nem ártana némely esetben a törvény teljes szigorát alkalmazni olyan egyénnel szemben, kiknek célja nem más, mint a lövésben és vívásban elsajátított gyakorlatuk folytán terrorizálni mindenkit, a ki brutalitásuk előtt meg nem hajol, s csak arra várnak, hogy fegyveres elégtételt követeljenek tőlük, mert hisz akkor ők ujjongva kiálthatják kárörömlükben: „most tönkre-

TARCA.

A rózsaszínű kötény.

Janus 12. Körülbelül két óra volt. Mama éppen Párizsba utazott. Egyedül voltam Mariettel, a szobalánnyal, a chanteloupi úyárlakunkban. Ez a csinos leány, aki éppen az én koromban van, a kertben ült, a fa árnyékában, övé a rózsaszínű kötényével; és cseresznyét tisztított befőttnék.

— Milyen kár, sóhajtott Mariette, — hogy madame éppen ma ment be Párizsba; most nem mehetek el hazáról! A vőlegényem, Pierre Maubiu, hadgyakorlatra vonul be és én nem is bucsuzhatom el tőle.

— Ha majd felesége lesz, Mariette, eleget láthatja egész életén át!

— Csak két év múlva vehet feleségül . . . Ah, milyen szép alkalmat mulasztok el, hogy Pierennel még egyszer beszélgessek!

— Akkor hát menjen, Mariette! — mondtam. — A kertész háza alig két lépésnyire van innen; nem félek semmitől. Adja nekem a maga rózsaszínű kötényét, majd megtisztítom én a cseresznyét.

Mariette nem sokáig kérette magát, hanem elsielt. Én az övemre tettem a kötényét és éppen munkához fogtam, amikor hirtelen egy elegáns fiatalembert pillantottam meg, aki a rácsoskapu előtt megállott. Csöngetett.

Minthogy azt hittem, Mariette szerepében könnyebben rázhatom le a látogatót rajtam hagytam a kötényt és az ajtót föl sem nyitva, átvettem a fiatalember névjegyét, amelyet a rácson át benyújtott.

— Madame Parizban van, nagyon fogja sajnálni . . .

A magas, szőke fiatalember rám szegeszte világoskék, nyílt tekintetű szemeit; hosszasan nézegetett, aztán így szólt:

— Ez borzasztó. Én Paul d' Erfenilles vagyok; madame Deaulerc unokaöccse; és az ő ajánlásával jövök ide . . .

Most már kezdtem emlékezni erre az unokaöccsre, akiről madame Deaulerc gyakran említést tett a mamának s elmondta róla, hogy milyen nagy utazásokat tett messzi országokban.

— Sajnos — feleltem a fiatalembernek — madame nincs itthon.

— És a kisasszony?

— Ő sincs itthon. Különben sem fogadhatná önt a madame távollétében.

— Természetesen, — felelte a fiatal ember és tovább nézegetett csodálkozó, kék szemeivel. — Ön azonban a köténye szeriut itélve, nem a ház kisasszonya tehát bebocsáthat engem. Szeretném a hölgyeket megvárni.

Olyan bizalommal teljes volt a tekintete, hogy nem voltam képes megtagadni ezt az egyszerű udvariasságot, amelyet különben is méltán elvárhatott olyan házból, ahol a nagy nénye benső jó barátja a ház urdjának. Csak nem engedhetem, hogy az utcán várja meg a mamát? Nem is tétováztam tehát, hanem ajtót nyitottam s néhány perccel később együtt ültünk a fa árnyékában a kertí asztalka mellett. D' Erfenilles ur rendkívül udvarias hangon kért, hogy csak folytassam a cseresznyemagok kiszedését, amit én meg is tettem, mialatt ő mulattatott. Beszélgetésünk csakhamar olyan őszinte bizalmaskodássá fejlődött ki, hogy vendégem bevallotta:

— Nagyon örülök, hogy önnel beszélgethetek . . .

mielőtt a hölgyeket láthatom! Ha nem követek el indiszkréciót, szeretnék néhány kérdést intézni önhöz.

Hoho! Hisz itt valami titkot fogok megtudni, gondoltam magamban és most örvendtem csak, hogy tartottam a kötényt.

— Csak bátran kérdezzen uram!

— De ne mond el semmit Geneviève kisasszonyuk?

— Nyugodt lehet. Különben is ha tudná, hogy az mennyire tölsleges volna!

— Ön nagyon kedves . . . kisasszony.

— Mariette: ez a nevem, uram.

— Ezt a nevet nem szeretem. Hanem az nem baj. Az ön fiatal urnőjéről van szó.

— Ah, ugy!

— Én 30 éves vagyok; sokat utaztam. Szeretnék most már megállapodni, megházasodni . . . és Deaulerc asszony s a nagynénem annyira magasztalja a keresztleányát, Geneviève kisasszonyt, hogy felköltött bennem a kíváncsiságot . . . Nem csodálkozom kissé, hogy ezeket a dolgokat önnek elmondom?

— Egy kissé mindenesetre.

— Ez a uyiltág onnan van, hogy az első pillanattól fogva, amikor önt megláttam, egyszerű, kedves lényé valószággal elcsábított s én szívesen avatom be a titkaimba. Finom tapintattal azonban ön értésemre adta, hogy illetlenséget követek el. Tehát nem kérdezek többet.

Oh, ez éppenséggel nem felelt meg a kíváncsiságomnak, ezért tehát siettem is kijelenteni:

— Csak beszéljen, uram, kérdezzen. Megnyugtatom önt, hogy nem is annyira a szobaleánya Geneviève kisasszonynak, mint inkább a meghitt barátja. Minden titkát birom, a legtitokzatosabbakat is. Tehát bátran beszélhet velem, uram.

Ferenez József keserűviz az egyedül elismert kellemes ízű

természetes hashajtószert.

